

Arrest

nr. 261 833 van 7 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias*: X), die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 november 2019 samen met zijn moeder en broer een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 28 april 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 28 april 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 11 mei 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer die verklaart te heten:

Naam, voornaam: L.(…), E.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Armenië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als H.(…), H.(…) A.(…);

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 33 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, §1, 11° *juncto* de artikelen 1, §2, 7, 62, 74/13, 74/14 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van het hoorrecht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“7.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

7.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door het artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 7.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van verzoeker. Hij verblijft hier al 5 jaar en heeft al verschillende pogingen ondernomen om zijn verblijf te regelen.

Hij heeft hier een leven opgebouwd met zijn broer, moeder en de heer H. A.

Zij spreekt perfect Nederlands en is hier heel goed ingeburgerd.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat

gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Op geen enkel ogenblik werd verzoekende partij uitgenodigd om documenten te verschaffen die zijn tewerkstelling, integratie en bereidheid tot integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

7.2.2.

TWEDE ONDERDEEL

Aangaande het artikel 8 E. V.R.M. en het artikel 3 E. V.R.M.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Verzoeker heeft een verblijf van meer dan 5 jaar in België.

Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands, en is werkbereid.

Hij woont hier samen met zijn broer, moeder en de heer H.(...). A.(...), waarmee zij een vaste relatie heeft en die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden.

Men motiveert louter dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige paspoort om in België te verblijven.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald hebben verzoeker en zijn familie steeds hun uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks hun preciaire verblijfssituatie.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Het gezin is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving.

Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België.

Een terugkeer naar Armenië zou aldus een schending betekenen van het artikel 8 E.V.R.M.

Aangaande de veiligheidssituatie in Armenië:

De veiligheidssituatie is door het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan over Nagorno-Karabakh volatief en onberekenbaar. Het is dan ook nog steeds af te raden om te reizen naar Armenië, wegens de nog aanhoudende geweldplegingen aan de grens met Azerbeidzjan.

(zie het stuk 3)

Verzoekende partij vreest dan ook om risico te lopen op het gevaar van haar leven of integriteit.

Verweerster heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De verwerende partij heeft aldus duidelijk geen rekening gehouden met de veiligheidssituatie in Armenië en de gevolgen voor de veiligheid bij terugkeer naar Armenië.

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het gegeven dat verzoekende partij niet over een geldig visum beschikt, zonder verder rekening te houden met Artikel 8 EVRM en artikel 3 E.V.R.M.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

7.3.

EINDBESLUIT

De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 28.04.2021 en ter kennis gebracht op datum van 11.05.2021 te schorsen en te vernietigen.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken toe betreffende Armenië (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 33 van het Handvest en van de artikelen 1, §1, 11° *juncto* de artikelen 1, §2, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker verzuimt concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, meer bepaald artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch

gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Verzoeker betwist in zijn middel geenszins de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort"*. De gemachtigde van de staatssecretaris was bijgevolg in beginsel verplicht om aan verzoeker een bevel af te leveren.

2.9. Verzoeker betoogt in zijn middel dat niet met alle feitelijkheden in het dossier rekening zou zijn gehouden en hij is van oordeel dat zijn recht om gehoord te worden, zoals bedoeld in artikel 41 van het Handvest, met de voeten zou zijn getreden. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

*"Recht op behoorlijk bestuur
(...)"*

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)"

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *"voordat dit besluit wordt genomen"*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49). De bestreden beslissing maakt een 'terugkeerbesluit' uit in de zin van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG. Door het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de staatssecretaris dus uitvoering aan het Unierecht.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker voorafgaand aan het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn gehoord.

Een miskennis van het recht om gehoord te worden leidt evenwel naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

In zijn middel wijst verzoeker op zijn verregaande integratie, het gegeven dat hij hier samenwoont met zijn moeder, zijn broer en de heer H. A., zijn tewerkstellingskansen en de veiligheidssituatie in Armenië ingevolge de oorlog met Azerbeidzjan.

De Raad merkt op dat verzoeker deze elementen blijkens het administratief dossier had ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf die door hem, zijn broer en zijn moeder op 8 november 2019 werd

ingediend. Hierbij werden documenten betreffende zijn integratie en werkbereidheid gevoegd. De gemachtigde van de staatssecretaris zet in zijn beslissing van 28 april 2021, waarbij de humanitaire regularisatie-aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, uiteen waarom deze elementen een terugkeer niet in de weg staan. Deze beslissing werd door verzoeker middels een annulatieberoep aangevochten bij de Raad (rolnummer RvV 263 402), maar dit beroep werd verworpen in het arrest van 7 oktober 2021 (RvV 7 oktober 2021, nr. 261 832). Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem nogmaals zou moeten uitnodigen deze stukken over te maken. Er werd met deze feitelijkeheden wel degelijk rekening gehouden zodat de beslissing op dit punt geen onzorgvuldigheid bevat. Verzoeker voegt overigens thans geen bijkomende elementen toe die een ander licht werpen op de beoordeling van zijn individuele situatie.

2.10. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat zijn gezinsleven, zijn inburgering en zijn duurzame bindingen met België betekenen dat een verwijderingsmaatregel een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

2.10.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat een beschermenswaardig karakter heeft in het licht van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens een begin van bewijs aan te brengen van het werkelijk bestaan van een dermate nauwe beleefde banden die oplopen tot een effectief privéleven en/of een familie- en gezinsleven dat valt onder het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

2.10.2. Verzoeker is de mening toegedaan dat een terugkeer naar Armenië een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, maar in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 november 2019 onontvankelijk werd verklaard, werd het gezinsleven van verzoeker en zijn bindingen met België onder de loep genomen en geoordeeld dat *“de verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure (...) een tijdelijke scheiding (betekent) en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee”*.

2.11. Daarnaast acht verzoeker de veiligheidssituatie in Armenië strijdig met artikel 3 van het EVRM.

2.11.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

2.11.2. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het meest recente reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 20 november 2020 toe betreffende Armenië. De Raad merkt op dat op basis van het reisadvies niet kan worden opgemaakt dat verzoeker een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is immers bestemd voor reislustige Belgen. Een negatief reisadvies geldt niet noodzakelijk voor eigen onderdanen van het bedoelde land. Verzoeker kan niet volstaan met het aanhalen van dit reisadvies zonder dit op zijn persoonlijke situatie te betrekken, waar hij in gebreke blijft.

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest. Verzoeker toont evenmin een schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Er werd geen schending van het hoorrecht aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN